

tere forholdene i Grønland, men vi har ikke mulighed for at gå ind og fremsætte lovforslag eller andet.

Det flytter stadig ikke ved den grundlæggende præmis, nemlig at det, der sker i Grønland, er, at man kan diskutere, hvorvidt man hurtigt nok forbedrer de sociale vilkår, mens det, der sker i Danmark, og det som Dansk Folkeparti gang på gang lægger stemmer til, er det stik modsatte, nemlig at man forringer de sociale vilkår, at man sender børn ud i fattigdom.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Lars-Emil Johansen.

Lars-Emil Johansen (SIU):

Nu lød det, som om sociale problemer i Grønland er noget, som Grønlands hjemmestyre i de 27 år, hjemmestyret har eksisteret, har opfundet og har ladet ligge. Før den tid, i kolonitiden, lød det, som om der ikke har været sociale problemer, og at man altid tog hånd om de problemer, der var. Jeg må sige, at Grønland hverken har opfundet de sociale problemer, der er, eller undladt at gøre noget ved de problemer, der eksisterer.

Kl. 17.55

Tværtimod har Grønlands landsstyre for nylig, ved jeg fra landsstyremedlem for familiemæssige anliggender, Aleqa Hammond, sendt en informationspakke til folketingspolitikere, der har interesse for Grønland – og jeg går ud fra, at de talere, der har beskæftiget sig med den her sag, også har modtaget den – hvor man informerer om, hvilken indsats landsstyret gør i forhold til de børn, der er ramt af sociale problemer, og i forhold til de selvmordsproblemer, der er i Grønland.

Jeg synes, det er alt for billigt at slå politisk plad på baggrund af nogle tragiske situationer. I hvert fald er der ingen grund til, at man ligesom begynder at antyde, at vi bør tilbage til en tid, kolonitiden, hvor man besluttede, hvad der skulle ske og ikke skulle ske i Grønland, i den tro, at man på den måde kan løse problemerne. Situationen i dag efter 27 år med hjemmestyre er på alle måder bedre end den situation, der har været i flere århundreder under dansk kolonistyre.

Da hele systemet omkring hjemmestyrekonstruktionen, den dertil knyttede økonomiske politik og det såkaldte bloktilskud blev opfundet, var der en simpel begrundelse for det, nemlig at

det var nødvendigt, at Grønland selv tog hånd om de problemer i Grønland, som Danmark aldrig havde kunnet klare, de problemer, som i bund og grund udsprang af den grønlandske befolknings reaktioner på den kolonipolitik, den fremmedstyring og den umyndiggørelse, som havde pågået i Grønland på dansk initiativ i mere end 200 år.

Hvis man tror, at sådanne problemer kan rettes op i en håndvending ved at indføre en slags halvgjort selvstyre, er det, fordi man ikke kender resultaterne af den historiske forskning omkring afkolonisering. Så er det måske, fordi man tror, at det ikke har noget med forholdet Danmark-Grønland at gøre, men det har det. Det sociale og uddannelsesmæssige mønster, der i disse år udspiller sig i Grønland, er på ingen måde forskellig fra de mønstre, man kan se hos en række tidligere kolonier og specielt hos en række oprindelige folk med begrænset ret til at bestemme over sig selv.

Den store forskel er, at vi i Grønland selv sætter massivt ind mod problemerne og har gjort det i mange år. Det har vi kunnet gøre, fordi bloktilskudsloven er baseret på det simple princip, at vi selv prioriterer de penge, der indgår i tilskuddet. Det har betydet, at vi, siden vi overtog ansvaret fra Danmark, har måttet prioritere en lang række nye midler over i det sociale og uddannelsesmæssige område. Det har været nødvendigt for bare at rette lidt op på den negative arv, vi fik fra Danmark, sammen med det helt utilstrækkelige system, vi indtil da havde at råde over.

Jeg havde egentlig tænkt mig at sige en del om, hvordan man kunne tænke sig at Grønland kunne udvikle sig til at komme ud af den der økonomiske spændetrøje, som bloktilskuddet egentlig er et udtryk for, hvorfor bloktilskuddet i dag er nødvendigt, og hvordan man ville kunne komme ud af bloktilskuddet, men da man fra nogle ordføreres side er mere optaget af, hvordan man vil kunne forøge styret af Grønland, har jeg fundet det nødvendigt at knytte nogle bemærkninger hertil.

Men jeg kan til slut sige, at som situationen ligger i dag, er der kun én vej for at gøre Grønland mere uafhængig, mere fri fra økonomiske overførsler, og det er, at Grønland får fuld råderet over egne ressourcer. Grønland er et rigt land på alle måder, Grønland har bare ikke lov til at råde over egne ressourcer i dag. Vejen ud af denne spændetrøje er derfor fuld råderet over ressourcerne, og det må den Selvstyrekommision,